

Cách đây vài năm, khi các con tôi còn nhỏ, chúng tôi thường nuôi một hai chú rùa trong khu vườn. Vào thời ấy, một chú rùa kiếng bò đầy đó trên bãi cỏ trước nhà hoặc trong sân sau là cảnh thường thấy. Chúng ta có thể mua rùa rất rẻ tại bất cứ cửa hiệu thú kiếng nào. Và lại, trong số những động vật yêu thích của trẻ con, có lẽ rùa là loài ít gây phiền toái nhất và chúng hầu như vô hại.

Hàng ngàn con rùa đã được chở đến nước Anh trong các thùng gỗ. Đa số từ Bắc Phi. Nhưng cách đây không lâu, một đạo luật được ban hành nghiêm cấm mang rùa vào Anh. Không phải để bảo vệ chúng ta. Loài rùa không phải là mối nguy hiểm cho con người. Vấn đề là lòng nhân ái đối với

chúng. Các bạn biết đấy, đám lái buôn thường nhét hàng trăm con rùa chật cứng trong các thùng gỗ khi vận chuyển mà không có thức ăn hay nước nổi gì cả. Với điều kiện kinh khủng đó, rất nhiều con đã chết trong các chuyến tàu dài ngày trên biển cả. Để tội ác này không còn diễn ra nữa, Chính phủ đã chặn đứng toàn bộ việc kinh doanh rùa.

Những tình tiết các bạn sắp đọc trong câu chuyện sau đây xảy ra vào thời ai cũng có thể ra cửa hiệu thú kiểng để mua một chú rùa nhỏ dễ thương.

Ông Hoppy sống một mình trong căn hộ nhỏ trên tầng cao vút của một tòa nhà. Ông là người cô độc, vì thế sau khi nghỉ hưu, ông còn cô đơn hơn xưa nhiều.

Trong đời ông có hai mối tình. Một là tình yêu ông dành cho các loài hoa trông ngoài ban công. Chúng được ông trồng trong các lọ, bình hoặc giỏ. Vào mùa hè, ban công nhỏ của ông rực rỡ màu sắc.

Mối tình thứ hai được ông Hoppy giữ kín, chỉ mình ông biết.

Căn hộ ngay bên dưới căn hộ nhà ông Hoppy có ban công hơi nhỏ ra ngoài, vì thế ông có thể thấy rõ những gì đang diễn ra dưới đó. Nó thuộc về một người phụ nữ tuổi trung niên, khá hấp dẫn, thường

được gọi là bà Silver. Bà cũng sống một mình. Bà không biết mình chính là đối tượng mà ông Hoppy thầm yêu. Ông yêu bà nhiều năm nay, nhưng vì nhút nhát, ông không bao giờ dám bày tỏ một dấu hiệu thương yêu nhỏ nhoi nào.

